

Obilica problemov

NA ZBORIH OBČANOV V KONJISKI OBČINI

V začetku tedna je Občinski odbor SZDL v Konjicah analiziral nedavno dokončane zbornice občanov v občini. Na teh zborih so volivci obravnavali družbeni plan in proračun. Zbori so bili uspešni, saj so samo v treh primerih preložili zbor volivcev zaradi premajhne udeležbe.

Domala povsod so občani razpravljali o problemih živinoreje. O tem bo v kratkem razpravljala svet za kmetijstvo pri občinski skupščini.

Na vseh zborih pa so občani razpravljali o problemih, ki se tičejo ozkega okolja in pa celotne občine. Ni bilo zbora, na katerem bi ne prišlo v navzkrižje vprašanje denarnih sredstev z željami in zahtevami občanov.

Sadjarji!

- ČIMPREJ OČISTITE SADNO DREVJE!
- VSEKAKOR PA PREJ PREDEN GA POŠKROPITE!

Do 25. februarja je bila v občini Zalec očiščena četrtnina vsega sadnega drevja.

Glavni vzrok, da sem nam vsako leto posuši več sadnih dreves, je nedosledno čiščenje in škropljenje ter neredno gnojenje. Na območju občine Zalec je bilo v preteklem letu posekano zaradi starosti, bolezni in škodljivcev nad 5.000 sadnih dreves; od tega dve petini, okrog 2.000 sadnih dreves zaradi bolezni in škodljivcev. Kakšna sredstva moramo vlagati, da samo nadomestimo drevesa, ki smo jih posekali zaradi bolezni in škodljivcev! Z nedoslednim čiščenjem in škropljenjem ali opuščanjem čiščenja in škropljenja sadnega drevja pustimo na drevesu toliko bolezni in škodljivcev zlasti pa ameriškega kaparja, da nam uniči toliko sadnih dreves. Tisti, ki opuščajo čiščenje in škropljenje sadnega drevja, gojijo boleznijo in škodljivce, med katerimi je najvažnejši ameriški kapar tudi za sosednje sadovnjake. Zato so velike kazni za te, ki drevoja ne očistijo in poškropijo toliko bolj utemeljene. V preteklem letu je bilo v območju občine Zalec v upravno kazenskem postopku zaradi opustitve čiščenja in škropljenja sadnega drevja 35 sadjarjev.

Sadno drevje tudi pognojimo! Tako bo drevje bolj odporno proti škodljivcem in boleznim in zagotovljena večja rodnost.

NE PRIBLIZATI AMPAK IZENACITI

Pod naslovom »STARE POKOJNE NE PRIBLIZATI NOVIM« je v »DELU« z dne 28. februarja izšel članek, ki je nastal kot povzetek iz razgovora s predstavnic RO ZSS in zvezno poslanko tov. Dolfko Boštjančič. Dolžnost zveznih poslancev in vseh tistih, ki kakorkoli sodelujejo o vsebini bodočega pokojninskega zakona, naj bi bila, da odločno stojijo na stališču, da je treba stare pokojnine ne le približati, marveč IZENACITI z novimi. To vprašanje pojmovati kako drugače, bi pomenilo odstopanje od ustavne enakopravnosti, in bi tudi sicer ne bilo v skladu z današnjo socialistično stvarnostjo. Tako rešitev zahteva tudi zdrava logika, ker pač ne gre razlikovati delovnega človeka, ki je izpolnil vse potrebne pogoje in se že nahaja v pokoju, — od delovnega človeka z enakim položajem odnosno enako kvalifikacijo, ko bo šel v pokoj. Pri vsem tem je treba upoštevati tudi živo resnico, da so dosedanja upokojenci delali v znatno težjih pogojih, da so bili takorekoč avantgarda v NOV, po osvoboditvi pa spet pionirji obnove in konsolidacije nove Jugoslavije.

Franjo Novak Maribor

BESEDA OBČANOV

PRIPOMBE K STATUTU CELJSKE OBČINE:

Pomanjkanje konkretnějšíh obveznosti

V današnji številki nadaljujemo z malo anketo. Kakor doslej smo tudi tu skušali dobiti odgovor na vprašanje — kaj sodite o kulturi v predosnutku občinskega statuta.

V razgovorih so sodelovali: ravnatelj celjske gimnazije Ivan Grobelnik (zgoraj desno), direktor Zavoda za prosvetno in pedagoško službo Ljorka Gostenčnik-Zmavec (zgoraj levo) in akademski slikar Avgust Lavrenčič.

Ivan Grobelnik: V poglavjih, ki se nanašajo na zagotavljanje pogojev razvoja šolstva na področju celjske komunke, obstojajo še določene nedoslednosti, o katerih pa je dal svoje pripombe že preteklo pomlad svet za šolstvo občinske skupščine. V smislu teh pripomb bo komisija za pripravo statuta verjetno dopolnila obstoječa določila. Osebnost sem prepričan, da bo tako izpolnjen osnutek res zajel vse bistvene probleme šolstva in jih uskladi s perspektivnimi družbenimi potrebami. Smatram pa, da ne bo odveč, če bo v dopolnjenem osnutku prevzela občinska skupščina konkretnější obveznosti tudi do razvoja srednjih in visokih šol v Celju, kajti v sedanjem predlogu je izražena le skromna perspektiva, da si bo občina »prizadevala« ustanoviti take šole. Nekatere obveznosti v sedanjem osnutku pa so preobsežne glede na finančne zmogljivosti občine, na primer da občina nosi stroške za nabavo šolskih knjig za otroke itd.

Ljorka Gostenčnik-Zmavec: Vsekakor je težavno zajeti vso problematiko, potrebno pa bi bilo, da gibanje in razvoj v kulturi in šolstvu uskladiamo z ostalo družbeno problematiko.

Vpričo hitrega razvoja in gibanja v celotnem sistemu je načelna zagotovitev in dokumentacija preslabotna garancija za razvoj kulturnih in prosvetnih dejavnosti, naj si bo to poklicnih ali amaterskih. Prepričana pa sem, da morajo biti nosilci tega gibanja subjektivni faktorji, neposredno kulturni in prosvetni delavci, ki so vezani na svoja področja. Seveda morajo le-ti imeti razumevanje do danih možnosti...

Avgust Lavrenčič: Všeč mi je, da so v predosnutku posebej zagotovljena sredstva za zaščito kulturnih spomenikov. Le-ti so leta in leta propadali pred našimi očmi. Morali bomo dobro delati, da nadoknadimo zamujeno.

Za kulturo so sredstva zagotovljena. Tudi statut jih zagotavlja. Jaz osebno imam predloge govoriti o dodeljevanju večjih sredstev, ko pa vem, da še ta nismo najbolj uporabili. Najprej je treba zagotoviti sredstva za normalno življenje. Hočem in želim biti objektivni. Lažje bi o tem govoril, če bi bil vsaj vodovod končan. Poglejte, celo Neandertalci so pili čisto vodo, mi je danes ne moremo...

Občinske ceste pereč problem v žalski občini

NAJVEČJI UPORABNIKI BI LAHKO POMAGALI!

Občinske ceste so v žalski občini problem, ki se najpogosteje obravnava na zborih občanov. Tako je bilo tudi v januarju letos, ko je bil na zborih volivcev obravnavan občinski družbeni plan in proračun. Občani so bili mnenja, da bi bilo treba za primerno vzdrževanje cest določiti več sredstev, ker je stanje občinskih cest zelo slabo, posčno pa še tistih, ki so najbolj obremenjene.

Cestno komunalno podjetje v Zalcu, ki mu je poverjena skrb za občinske ceste stoji pred težavno nalogo, da z minimalnimi sredstvi, ki jih ima na razpolago vzdržuje široko cestno mrežo v občini. Morda bi bilo prav če bi cestno podjetje po svetilo največ pozornosti tem cestam ravno v času, ko so zaradi minule zime najbolj občutljive.

Največji uporabniki cest so zdaj Kmetijski kombinat, Vodna skupnost in Gozdno gospodarstvo. Le-ti bi morali prispevati posebna sredstva. Zato imajo vse zakonite možnosti in sredstva v svojih poslovnih skladih.

Ti problemi pa bodo iz leta v leto manjši, če se bo nadaljeval program, pričeti pred dvema letoma, da bi vsako leto uredili in asfaltirali po eno cesto v občini. Tako so bile do zdaj zgrajene ceste: Zalec—Grize, Dobrteša vas—Polzela, Latkova vas—Prebold pa je letos v načrtu. S. C.

TEŽAVE PROSVETNEGA DRUŠTVA V DOBJU

Tovariš urednik!

Kot predsednik PD v Dobju pri Planini čutim dolžnost, da delam, hkrati pa je to tudi moje največje veselje in zadovoljstvo v prostem času. V prvi vrsti moram pohvaliti igralce, ker so tako redno hodili k vajam. V pretekli sezoni sem režirala štiri igre: Dva ducata rdečih vrtnic, Pogospodena butica, Služkinja in Poročil se bom s svojo ženo. Pravkar vadimo enodejanko Mati, ki jo bomo uprizorili ob dnevu žena. Ustanovila sem tudi tamburaški ter mešani pevski zbor.

Pri svojem delu sem opazila, da so prebivalci Dobja zelo navdušeni za dramska dela, kakor tudi za pevsko in instrumentalno glasbo. Predstave so bile vedno lepo obiskane. Gostovali smo tudi v sosednjih krajih.

Srečujemo pa se seveda tudi s težavami. Ker nimamo dvorane, imamo oder, ki že ni več oder, v učilnici. Nujno bi bilo urediti dvorano, saj bi tako društvo bolj zaživelo.

Ob tem pripominjam le, da govorice šolske snailke, češ da dobivam 300 din honorarja za uro, niso resnične. Meni in igralcem je največje plačilo aplavz in zadovoljstvo občinstva.

Jožica Salobir

PRIGE OBTOŽUTEJO

GOROPEVSEK ANICA — TABORIŠČNA STEVILKA 28794 IZ PREKOPE PRI VRANSKEM

VSAK DAN: BIKOVKE, PSI IN KRI...

Auschwitz... Stale smo v koloni, ob kateri so hodili komandant Pelman in drugi esesovci. Peljali so nas v mesto, kjer smo vsak dan odstranjevali ruševine. Ko smo prišli tja in se razpodelili je Pelman zahteval od starega izčrpanega Zida, naj se s krampom loti zelo debelega zidu. Ker Zid ni bil v stanju opraviti naloge, saj je komaj držal v rokah kramp, je Pelman naščuval nanj svojega dresiranega psa. Pes se je besno zapodil vanj in ga grizel, vrget na tla. Znova je Pelman zahteval od Zida naj začne delati in znova je naščuval psa nanj. Ker je bil Zid do kraja izčrpan in se ni mogel braniti niti psa, ga je Pelman na mestu ustrelil. Zvečer, ko smo se vračali, so Zidje nosili svojega mrtvega tovariša v taborišče... v krematorij...

Ob neki drugi priliki smo zopet stopale v koloni mimo porušenih hiš. Med nami so bile tudi Zidinje. Ena med njimi je bila silno izčrpana, da je komaj prestopala. SS-ovec jo je vzpodbujal z brcami in ko smo šle mimo neke porušene hiše, si je stražar privoščil neslano šalo. Pobral je star križ in ga dal Zidinji naj ga nosi. Tako je nosila križ v koloni Zidinje vse do kraja kjer smo delale. Tam je vsem, tako tudi njej, ukazal naj začnemo kopati. Zidinja, ki se je komaj držala na nogah, je nekajkrat zamahnila, potem pa ni mogla več. Stražar je zapodil psa proti njej, le-ta jo je grizel po nogah in po telesu. Ko je pes odnehal je SS-ovec zahteval od njenih tovarišic naj izkopljejo jarek. V ta jarek se je morala vleči, sotrpinke pa so jo morale zakopati tako, da so ji iz zemlje gledale noge in glava. Spet je naščuval psa na njo da je mrcina obdelovala žrtev zdaj po glavi zdaj po nogah. Ker jetnica še vedno ni izdihnila, jo je stražar ukazal izkopati. Odkopali so jo, stražar jo postavi na noge in ukaže da mora kopati. Ker je stala pred njim nema in brez volje, do kraja pobita, jo je znova začel pretepati, da je popolnoma izgubila prisebnost.

JULIJANA DRCA — TABORIŠČNA STEVILKA 16443 IZ KAPLJE VASI PRI ZALCU

KDOR NE BO UBOGAL, BO MRTEV...

Bila sem aretirana 3. avgusta 1943. Z mano pa so odpeljali tudi osemletnega sina, ki so mi ga pred odhodom v Auschwitz odvzeli.

V Auschwitzu smo internirane ves dan čakale na vročem avgustovskem soncu, brez vode. Pogled v taborišče nas je navdajal s strahotnimi slutnjami. Videči smo, kako se ženske — okostjanki prerivajo s posodami okoli kotlov in zdelo se nam je, da gledamo na dvorišče umobolnice. Ena od naših, ki je znala nemško je vprašala stražarja, če se v našem mišljenju ne motimo. Stražar se je cinično zakrohotal rekoč: »Boste že videle norišnico, ko se zaprejo taboriščna vrata za vami.«

Vso noč so nas popisovali. Morale smo se sleči. Najprej so nam porabili vrednosti, predvsem zlatnino. Mlado dekle, ki je imelo zlato uro v spomin na mater se je pritožilo. Eden od poveljujočih SS-ovcev je vsem zakričal: »Tu ni nobenih pritožb! Kdor ne bo ubogal, bo v petih minutah mrtev!«

Minevali so prvi dnevi, tedni in meseci. Vsak dan so si izmišljevali nove muke, s katerimi so redčili naše vrste...